

Manželák

Z
obsahu...

Pozor, rozhovor! Pohov
Eva a Miroslav Burešovi

str. 3

Kroměřížská chvilka
poezie – **Jiří Wolker**

str. 7

Stalo se...
Manželáky 50+

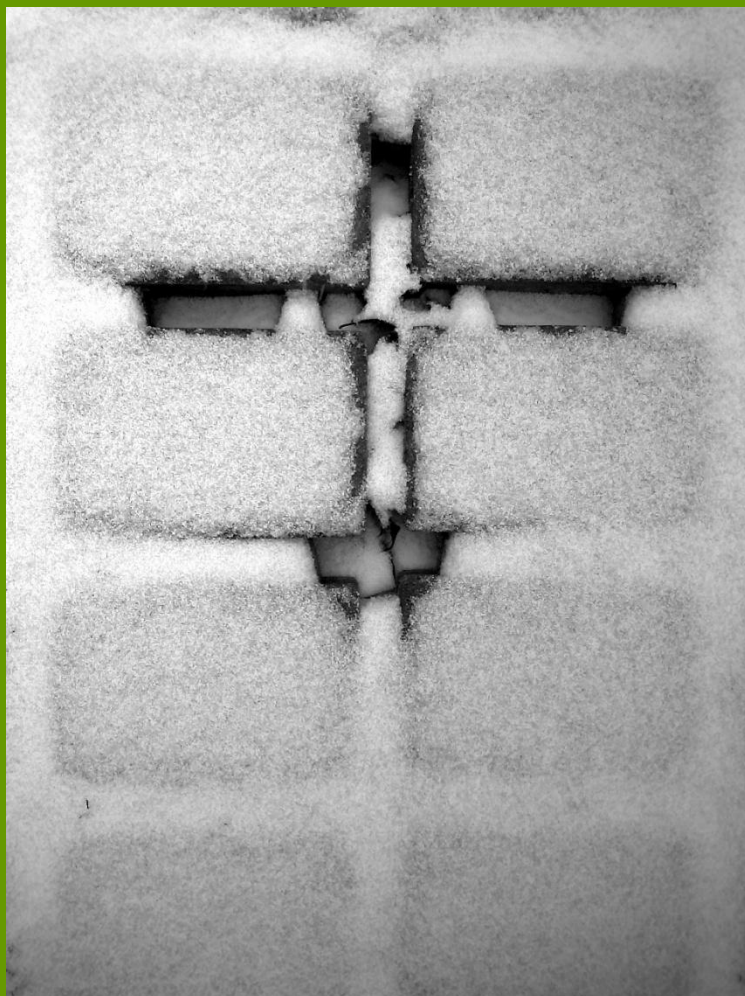
str. 11

Lidé, o nichž bychom měli
vědět – sestra **Angelika**
Pintířová

str. 13

Oči
Luboš Imramovský

str. 16

30

LET
MANŽELSKÝCH
SETKÁNÍ V ČR

Obsah

Pozor, rozhovor! – Pohov Eva a Miroslav Burešovi	3
Kroměřížská chvilka poezie Jiří Wolker	7
Stalo se...	8
Svědectví, reflexe	12
Lidé, o nichž bychom měli vědět – Sestra Angelika Pintířová	13
Viděli jsme / přečetli jsme / slyšeli jsme	14
Očima Luboš Imramovský	16
Letohradská hlídka Václav Vacek	18
Můj oblíbený citát z Bible	19
Odjinud, ale ne moc V Církvi navzdory církvi	21
A tuhle znáte?	22
Akce YMCA Setkání	23

Něco o médiích

„Hlavně žádnou paniku, hlavní je osobní hygiena“; „Do karantény putuje i guvernér Lombardie“; „Velký spor lékařů: ohrožuje koronavirus i děti?“ – je konec února a tyto a jim podobné titulky mi vnucuje věrný přítel Google.

Nevím, co si myslet, ale stoprocentně vím, že žijeme v medializovaném světě, v jeho moci. Není z něj úniku. Je vážně těžké se v něm vyznat, a to i pro ty, kdo jsou schopni zprávy vyhodnocovat nebo je aspoň mezi sebou vzájemně konfrontovat. Nedivme se proto mnoha našim seniorům, že se mnohdy tak snadno nechávají přemocť řetězovými e-maily, samozřejmě se vždy dokonale zaručenými zprávami. A ruku na srdce: copak jsme ani my, kteří si o sobě myslíme, že jsme mediálně gramotní, nikdy nenaletěli?

Ti z nás, kteří zažili čas před Listopadem, měli co činit s dobou, kdy u nás (v českém mediálním prostoru) vycházelo 4× méně knižních titulů, 8× méně titulů periodik, bylo odvysíláno 17× méně hodin rozhlasového vysílání a 186× méně hodin televizních. Taký vás z těch čísel jímá závrať? A to tady ještě nebyl internet.

Mohli bychom si říct, že Slovo Boží nás vůči něčemu takovému činí imunní, tedy že je to kotva a léc na všechny mediální a jiné porvy světa. Ano, ale... Jde o to dělat něco pro sebe a své blízké i jinde. Zkusme proto brát vážně doporučení dvou knih, na něž v tomto čísle přinášíme krátké recenze: Alexandra Alvarová (*Průmysl lži*) nás učí, jak se pohybovat v džungli internetu, jak poznat trolla a které druhy trollů jsou nejvíc nebezpečné. Marek Orko Vácha (*Jízda v levém pruhu*) nás zase nabádá, abychom se médií nebáli, tedy měli ochotu do nich i vstupovat: „Média nejsou antiklerikální. Naopak, je po tom hlad.“ Další myšlenky z jeho knihy nejdete v zelených boxících.

Požehnané jaro, přátelé!

Jiří Trávníček

V Kroměříži jsme viděli, že církev pořád žije

(Eva a Miroslav Burešovi)

Povídáme si s manželi Evou a Mírou Burešovými z Litomyšle a společně objevujeme chválu prvního kroku. První krok, kterým jsme se vydali na svoji životní pouť, první krok do školy, do života, do manželství a také na Manželská setkání. A tak jsme se ptali manželáckých nováčků, kteří spolu žijí – od prvního kroku do manželství – již více než padesát let.

V létě jste byli na Manželských setkáních poprvé. Jak jste se o nich dozvěděli?

Eva: Byli jsme na duchovní obnově v Horních Albeřicích, kterou vedl pater Josef Kordík, byl tam i pater Jan Rybář, a tam jsme se dozvěděli, že se v Kroměříži konají Manželská setkání. A bylo nám řečeno, že jsme duchem mladí a že tam můžeme jet, i když je nám tolik roků, protože jsme otevření pořád něčemu novému a chceme své manželství i po tolika letech zdokonalovat. A tak jsme se rozhodli, že pojedeme.

Mirek: Je to tak.

Jet na MS vyžaduje vzájemný souhlas, kdo byl u vás takovým iniciátorem?

Mirek: Já to nechávám spíš na manželce, ta má takovou větší odpovědnost. Taky jsem chtěl jet, kdybych nechtěl, tak by se mnou nikdo nehnul.

Byl jsem zvědavý, jak to dělají jinde, jak se lidé srovnávají, jak žijí. Přece jenom to bylo trochu jiné, bylo tady mnoho rodin. My sice jezdíme do Janských Lázní, ale to je o něčem jiném.

Eva: Já bych nejela, kdybys řekl, že nechceš. A velice nás to překvapilo. Tady když chodíme do kostela, tak tam máme tři nebo čtyři mladé rodiny. V Kroměříži nás to nesmírně obohatilo, neboť tam bylo tolik lidí, mladých rodin, dětí... a všechno to dohromady krásně žilo. Je v tom nesmírná naděje, že církev žije, že to u nás není tak špatný.

Kroměříž je poměrně daleko, takže vás tam musel někdo dopravit.

Eva: Jeli jsme sami, možná už jsme někdy v Kroměříži na výletě byli, ale to už je dávno, jinak ten kraj neznáme.

Co tomu říkaly vaše děti, že chcete jet? Nebo jste to s nimi neprobírali?

Eva: Říkali jsme jim to – máme tři dospělé a vdané dcery – a ony nás povzbuzovaly, ať jedeme, pořád nás někam posílají. Jsou rády, třeba když jsou akce tady v Litomyšli, přednášky v Křesťanské akademii, a pak se to objeví fotky na Facebooku církve bratrské, děti nás tam vidí a říkají: „Výborný!“ Mirek špatně slyší, tak sedáváme v první lavici. Jsou šťastní, že chodíme na přednášky a účastníme se dění.

Jaké jste měli očekávání – že by vám MS mohla něco přinést, nebo jste se prostě jen jeli podívat, jak to funguje?

Mirek: Jak jezdíme do Janských Lázní na Marianum, tam jsme sami senioři a už jsme taky zestárlí. Tak jsem byl zvědavý, jak je to jinde.
Eva: Naši známí, které jsme znali z Albeřic, byli šťastní, ani tomu nechtěli věřit, že jsme se na to dali. Oni mají taky ještě rodiče, tak jsme se vyfotili do telefonu a poslali jejich rodičům, že je příští rok čekáme. Strašně se nám tam líbilo. Přednášky byly úplně profesionálně připravené a vaše skupinka, byli jsme potěšeni vedoucími, to tam napiš.

Jak na vás ten týden působil, bylo to spíše pozitivní, nebo negativní, nebo jste z toho byli zaražení?

Eva: Byli jsme překvapení, že když třeba nešel proud, nejel výtah a my jsme byli ubytováni v osmém patře, tak se hezky starali o manžela. Jedna paní řekla: „Nebojte se, tady je prázdná ošetřovna, když bychom přinesli lůžkoviny, tak tam manžel může přespat a nemusí chodit nahoru.“ Všichni byli vstřícní, laskaví a ochotní, nikdo se na nás nemračil. Musíme říct, že z toho pořád žijeme, tak jako radostně. Dokonce se nám podařilo doma vybít.

Toho tzv. „komunikačního kolečka“ (okruhu sebevyjádření) se každý obává a je dobře, že vaše komunikace k něčemu vedla, vyběhlo se. Je otázka, jestli se na vztahu dá pořád pracovat. Člověk si říká, že už někam dospěl, má za sebou nějakou životní zkušenost, nejsme v manželství žádní začátečníci, a přece po tolika letech jedeme někam, kde bychom ještě měli na našem vztahu něco dělat, něco si objasňovat, něco si říkat.

Mirek: To je právě to – když si to řekneme před někým, tak je to zavazující. Když je to doma, tak si člověk řekne: No jo, to už jsem slyšel, nic nového, nebo nad tím mávne rukou.

Eva: Mě to mile překvapilo a musím říct, že to vedlo k velikému zlepšení.

Zkusme se podívat zpátky, ohlédnout se, jak jste začínali, na vaši svatbu, představy, plány...

Eva: Na začátku jsme to měli těžké, ale zvládla jsem to svou trpělivostí. Soužití s tchánem, který byl o dvě generace starší, to nebylo jednoduché, ale nakonec jsme se měli moc rádi. Kdyby byl člověk výbušný, tak nevím, ale nějak jsme se obrousili. Zlatou svatbu jsme si asi prožili víc než naši původní svatbu. Jak už byl život za námi, těžkosti s Mirkovou nemocí... tak si člověk daleko víc váží toho, že můžeme být spolu, a jsme Pánu Bohu moc vděční, že nám to dopřál, protože ani jedni naši rodiče se zlaté svatby nedožili.

Nejvyšší jasná hodnota je udržet vztah. Aby se oba partneři ve vztahu cítili jako doma, aby z toho měli radost, aby to vnímali jako štěstí.

Na MS se učíme vyjadřovat svoje pocity – když jsme zde my byli poprvé, bylo to pro mě objevné. Objevili jste i vy něco takového, když jste byli v Janských Lázních?

Eva: Poprvé jsme se otevřeli, i vůči sobě navzájem, ale i společně vůči Bohu. A učili jsme se hezky si říct: Tohle mi vadí, to mi nedělejí; nebo: Za tohle tě mám ráda. Předtím jsme šli tak trochu vedle sebe. A naučili jsme se tam při mši svaté objímat a přát si Kristův pokoj, od té doby to děláme pořád, lidi na nás koukají, jak se objímáme a dáme si pusy, že jsme divní.

Mírek: Jsme zamilovaní, to se nemůžeš divit.

Eva: A přivezli jsme si takovou krásnou tečku, jsme za to vděční, že jsme se tam mohli všichni vzájemně obejmout i s ostatními, jako sestry a bratři. Tam prožijete mši svatou, jak má být – jak bychom se my křesťané měli chovat. Vyprávěla jsem to u zpovědi a otec říkal: „To je úžasný.“ Tak se to líbilo i tomu starému panu faráři.

Má to nějaký přínos i pro vaše děti a vnoučata, že se k sobě umíte chovat víc láskyplně? Berou to i oni jako obohacení?

Eva: Ano, berou. Byli jsme na jedné duchovní obnově – krása a radost v manželství. Panu faráři jsme říkali, jak je to hezký, když se máme rádi i po tolika letech, když mě Mírek pohládí nebo dá pusy i na veřejnosti, že nejedeme jako jeden pajdavej děda a já, a on byl tak šťastný a říkal: „Já za vás tak děkuju Pánu Bohu. Hlavně se za nás modlete, aby nám to co nejdéle vydrželo.“ Já jsem doma viděla u babičky a dědečka, jak se měli rádi, babička říkala, že nemá sluníčko zapadat nad hněvem. Dědeček byl takový „zápalka“, někdy se hodně zlostil, a ona k němu přisedla, hezky ho vzala kolem krku a řekla: „Dědýnku, tak se nezlób!“ Babička s dědečkem na nás měli víc času než rodiče. A ještě říkala: „Co se nevyhlídí, to se nevyškřábe!“

Mírek: U nás bylo víc práce, otec vstával na třetí hodinu do pekárny. V osm zalehnout a musel být klid. Na papírku bylo napsáno, co mám udělat v hospodářství. Ale měl jsem ohromný mládí, řekl bych, hodně volnosti. Spoustu času jsem strávil u řeky, u rybníčku, na neckách a tak.

Eva: Když holky něco chtěly, tak jsme si uvařili dobrý oběd, buchtu a kafičko a teprve pak jsme řešili, protože hladovému mužskému nemá cenu něco vypravovat.

Mírek: My jsme spolu chodili dva měsíce a pak jsme se vzali. V září jsem přišel z vojny a druhého prosince byla svatba. Začátky byly těžší, oba jsme byli velitelský a prosazovali každý své já. Někjaké střety byly. Teď jsme v ráji, ale tím, že jsme tehdy měli po svatbě, byl to jistý závazek, že jsme našli nějakou míru tolerance, uměli si odpustit – na rozdíl od dnešních mladých lidí, kteří spolu chodí sedm let nebo žijou na hromádce a pak se rozejdou. To nás minulo.

Je to tedy přijetí odpovědnosti – přijímám tě...

Mírek: Bylo to lepší než žít na hromádce a čekat, až najdeme souznění. Šli jsme do toho po hlavě.

Kdy a kde jste se seznámili?

Mírek: To bylo smutný, na pohřbu mojí maminky. Znali jsme se krátkou dobu, ale dopadlo to dobře. Otec mi ještě bránil, ale pak se to srovnalo.

Z jakých pocházíte rodin? Víru jste si přinesli z domova, nebo to přišlo později?

Mírek: Já jsem chodil ministrovat a oba rodiče chodili do kostela, pak už třeba posílali jenom mě. Jenže jak jsem byl dítě nezbedné – dneska by se řeklo hyperaktivní –, tak mě pan farář vyhodil z náboženství a z Pionýru mě vyhodili taky, už nevím, v jakém pořadí. Pak jsem se vrátil do kostela až s Evou, ale nebyl jsem neznaboh. Ale když začali v rádiu vysílat *Toulky českou minulostí*, to mě hodně zaujalo, a protože u nás byla nedělní mše v osm hodin, tak jsem dával přednost těm *Toulkám*, asi mě ta historie víc bavila.

Eva: My jsme byli opravdu věřící rodina, hlavně babička s dědečkem, četlo se u nás i z bible. To byla bible, kam se psalo, kdy se kdo narodil, kdy bylo birmování. Když někomu vypravuju, že když jsme drali peří, babička ještě neměla elektriku a u malého okýnka seděl u světla můj bratr, četl z bible a všichni poslouchali, tak tomu nikdo nechce věřit. My děti jsme měly jsme takový malý stoličky a na nich jsme se s babičkou musely pomodlit celý růženec, tehdy se nám to zdálo dlouhý. Víru jsem do naší rodiny přinesla spíš já. Mírek pak měl ještě Svazarm, učil děti střilet, chodil pak místo do kostela střilet.

Mírek: Jezdili k nám na pouť se střelnicí a tam měli napsáno: „Dobrý střelec, opora státu.“

A co vaše děti, daly vám zabrat, nebo to šlo samo?

Eva: Ne, myslím, že byly docela hodné.

Mirek: Naštěstí nebyly po mně.

Eva: Moc si na manželovi vážím toho, že se mnou šel na přípravu k bířmování a byli jsme oba bířmovaní, když už nám bylo hodně přes čtyřicet. Taký se mi líbilo, že šel dělat akolytu, že jsme ho k tomu přesvědčili.

Mirek: Já jsem si říkal, že když má pan farář tři děti za sebou a k přijímání chodilo třeba sto lidí a on musel pořád podávat, tak mi ho bylo líto.

Eva: Když pak byl Mirek nemocný, tak se za něj všichni modlili. Víru si nesu celý život bez přestávk.

Modlíte se spolu?

Mirek: Modlíme se i s vnoučkem.

Eva: Vnouček je z církve bratrské a říká: „Tak se pomodlíme napřed po našem, pak po vašem.“ Čteme si dětské modlitby. Mirek učil všechna vnoučata hrát šachy a já zase modlit.

Když jste jeli na Manželská setkání, co jste čekali?

Eva: My jsme vůbec netušili, že to bude v takovém rozsahu, že tam bude tolik lidí. Modlili jsme se: Pane Bože, dáváme to všechno do tvých rukou a dej nám dobré vedoucí skupinky, a to se nám splnilo.

Mirek: Já jsem do přihlášky napsal, že jsme otevření ekumeně. Byl jsem tak trochu zvědavý a v životě mám zažitě, že to může být trochu jinak,

než si myslím. Takže zvědavost byla naplněna v dobrém. Teď nás naši přesvědčují, ať jedeme znovu.

Eva: A napište tam, že jsem vděčná Marušce Drábkové, která tam měla svou rodinu, ale když Mirek nemohl chodit, tak se obětovala a strávila se mnou celé odpoledne.

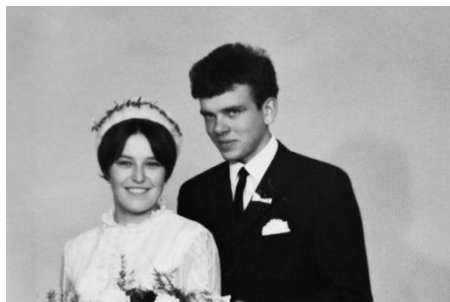
Mirek: Přišlo mi milé, když mě s těmi berlemi všude pouštěli, jídlo mi nosili, s tím se člověk běžně nesetkává. Taký jsem tam zažil dobrodružství s kytkou – měli jsme tajně objednat kytku a já jsem se ztratil, našel jsem květinářství, kde už bylo zavřeno. Vydal jsem se pěšky, říkal jsem, že přijdu hned, a přišel jsem za hodinu a půl, kytku jsem nesehnal a byl jsem smutný. Jedna paní se nabídla, že je květinářka a že mi kytku udělá. Ta mě zachránila, měl jsem úspěch.

Eva: Bylo to dobrodružný tým, že se nám Mirek ztratil, že jsme ho hledali, neměl mobil.

Váš příběh je opravdu velmi silný, máte za sebou krásnou životní pouť a před sebou další vzájemné poznávání. Rádi bychom předali dalším manželům to krásné poselství, které vám předávala vaše babička – nejen že bychom neměli chodit spát, dokud se neusmíříme, ale taky: „Co se nevyhladí, to se nevyškře.“

P. S.: Když nás Eva s Mirkem vyprovodili za dveří a loučili jsme se, tak zjistili, že si zabouchli dveře, jsou jen nalehko a nemají klíče. Naštěstí nedaleko bydlí jejich dcera, tak jsme tam Mirka zavezli a oni byli zachráněni.

Ptali se Irena a Milan Jebaví

Jiří Wolker

Háj

Až jednou se ožením
budu mít dvanáct synů,
dvanáct synů jako dvanáct bříz.
Má žena v nich jako bílá kaplička v zeleném háji zmizí
a já budu před ní klekátkem mechem obrostlým.
Vnučky-družičky budou na mě klekat,
modlit se čistýma očima,
a až se zšeří,
Pán Bůh bude chodit k nám na večeri.

Ukřižované srdce

Srdce ukřižované na dřevěném kříži
především zemřelo.
I snáli je a do země vložili,
slzami zalili
a srdce vzklíčilo
dnes ráno.

Červený květ
chodí po zemi a po nebi,
Pánaboha velebí
v nevěstincích a kasárnách,
v předměstských domcích a továrnách
a říká celému světu:

„Jsem láska a kvetu
ranou otevřenou,
aby všichni nevěřící,
železným životem rozbití,
mohli v ni prsty vložit.“

Jiří Wolker (1900–1924) „zemřel, mlád dvacet čtyři let“, jak stojí v jeho vlastním epitafu. Pro mnohého bude jeho umístění zde překvapující, neboť minulý režim se z něho snažil udělat revolucionáře a bojovníka za spravedlivé příští (hlavně sbírkou *Těžká hodina*). Leč Wolker napsal i sbírku *Host do domu*, plnou křehkých veršů, zhusta zabydlených biblickými motivy. A co zabydlených – přímo prodchnutých duchem křesťanské lásky, něhy, čistoty... Jak se jeho marxističtí vykladači snažili tento rozměr odsunout nebo ho vyložit v úplně jiném klíči! Leč marně – verše jsou mocnější než jejich svévolní vykladači, a nadto se umějí bránit! Čím? Především svou silou a podmanivostí.

Zdá se mi, že je obrovský hlad po spiritualitě. Zejména po té spiritualitě, která po tobě nic nechce.

Prodloužený víkend pro páry

Navečer postupně přijížděli manželé a po večeři jsme se sešli v klubovně Domu setkání v Albeřicích. Čekal nás prodloužený víkend (25.–28. října 2019) s Václavem Vackem, který pro nás měl připravených několik přednášek na téma „milosrdenství“. Václav je studnice moudrosti a vědomostí, všichni jsme pozorně naslouchali a nasávali jeho pozitivní energii. Zmíníme se o tom, co nám zůstalo v paměti.

Václav mluvil o celonočním zápase Jáкова o život s Neznámým. Abychom i my vydrželi jako Jákob útoky strachu, tlaky nepříznivých okolností a selhání druhých i svých, abychom se jim nepodávali. Bůh stojí na naší straně. Nemusí být přemlouván. My máme přemlouvat sami sebe. Odpovídejme stejně jako Jákob: „Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš.“

Václav vysvětloval, že Bůh není diktátor, který jen rozkazuje a vyžaduje slepou poslušnost. Bůh nám nabízí partnerství. Stvoření svobodného člověka je pro něj největším počinem a nejrizikovějším projektem. Stále se nás snaží získat k přátelství a ke službě dobru a životu. A pro nás je to dobrodružný úkol.

Václav nás povzbuzoval: Nebojte se klást Bohu své otázky, jako Zacheus, který dával Ježíšovi otázky, a proto ho Ježíš navštívil. Nebojte se ptát, jak se Bůh může dívat na zlo ve světě. Ale také Bohu více naslouchejme.

Sobotní ráno jsme začali zamyšlením nad obrazem Marnotratný syn, abychom uměli odhodit veškerý strach a stáli se podobnými Otcí. Nedělní ráno pro nás Václav sloužil bohoslužbu a v pondělí ráno nás vítala píseň – modlitba svatého Patrika.

Scházeli jsme se ve skupinkách a řešili otázky: Jak zažívám Boží náruč? Za co můžu děkovat Bohu? Jak je Bůh ke mně štědrý? Jak vám chutná modlitba? Kolik nasloucháme a kolik mluvíme?

Prodloužený víkend utekl opravdu rychle. Václavova nezměrná energie nás povzbudila k tomu, aby náš život byl prolutý dobrotou, láskou a vírou v Boží milosrdenství.

Ivka a Luboš Živnůstkovi

O původu lenosti

Víkend na Krista Krále – to je datum, kdy se do Alberic sjíždějí věpéesky, aby na sobě zapracovaly, a to duchovně, duševně i tak nějak sociálně. Takto i Ioni (22.–24. listopadu 2019). Šlo o vzdělávání, ovšem metodou Jana Ámose – škola hrou. Tentokrát nás měli v prádle manželé Irenka a Petr Smékalovi, kteří spolu provozují párovou terapii a jsou již zkušenými školiči. Vedli nás k tomu, jak si ve svých hlavách přenastavit střížnost na vděčnost; jak vnímat spíše to, co se nám daří. Hledali jsme například i podobná slova k „líný“ a tak zjišťovali, že slovo, jež máme ve svých hlavách spojeno jednoznačně s negativními významy, má i značný potenciál oslovit nás pozitivně – klid, relax, odpočinek, uvolnění. Kdo by si tedy chtěl myslet, že být líný není tak úplně špatná investice, ano, má možnost. Lenost nikoli jako odpolední gaučing se zapnutou televizí a brambůrkami, nýbrž jako šance zastavit se, nejít s vlnou. Dostali jsme také úkol projít si jednotlivé fáze svých životů optikou toho, co se nám v nich povedlo a za co jsme vděční. No, docela náročné.

Osobně mě zaujala myšlenka, že jsme průměrem pěti lidí, s nimiž se stýkáme nejčastěji. A pak že dospělost je stavem, kdy jsem autentický

sám k sobě. Přitom autenticita osvobozuje. Hravý duch se přelil namnoze i do skupinek, jakož i do neoficiálního programu: jedním ze znaků věpéesek je, že si toho mají vždycky hodně co říct, někdy až moc... a času málo a voda stoupá.

Sobotní mši svatou odsloužil Jan Rybář, kněz nám tolik blízký. A neděli měli – opět tradičně – pod patronací manželé Jan a Jana Šlachtovi, kteří nás provedli nápaditým a jemným rituálem, v jehož rámci jsme dostali i semínka dívčího prsu. Ne snad ani proto, aby nám prsa poporostla, což zejména u chlapů by asi nebylo úplně žádoucí. Je to odrůda rajčete, které si máme v březnu zasadit a pěkně si ho vypěstovat.

Někteří z nás jsme se vypravili i na nedaleký Havlův Hrádeček, kde hořelo množství svíček – jako připomínka sametové revoluce, jejíž třicáté výročí jsme si v těch dnech zrovna připomínali. Velmi jímavé, pocit vděčnosti, jakož i lítosti, že obyvatel této chalupy už s námi není. A přitom bychom ho tu tak potřebovali!

-jt-

Svatý Josef v Dolanech

Poslední lednový víkend (24.–26. ledna 2020) věpésky tradičně strávily v Dolanech u Olo-mouce, aby načerpaly duchovní i jiné síly a spočinuly v pečovatelské náruči společenství s přáteli z tamní Komunity Blahoslavenství. Na uvítanou jsme v pátek večer slavili po židovském vzoru připomínku šabatu, ale ještě předtím nás sestra Lucie seznámila s významem šabatu („šabat je chrám v čase“) a s tím, čím může být inspirující i pro křesťany. A potom už následovalo slavení, modlitby, žehnání, zpěv, víno, chléb zvaný *chala a dobré jídlo, na které navázalo sdílení – s čím jsme přijeli, co radostného jsme zažili, a že toho bylo hodně, od radosti z dětí až po pokojné odcházení rodičů k Pánu.*

Sobotní dopoledne nám Věrka z komunity v přednášce představila pro někoho starého známého, pro jiné vlastně neznámého světce – svatého Josefa. Na rozdíl od Panny Marie, která řekla andělovi své „Fiat“, Josef souhlasil vnitřně, svým postojem a skutkem. Josef svým „ano“ měl velký podíl na spáse, přestože onen příběh spásy vůbec neznal, netušil, jak skončí; tak i my máme dovolit, aby se skrze nás děla spása, i když ji neumíme rozpoznat. Taky nám bylo sděleno, že svatý Josef je mocný přímiluce, zvláště v zále-žitostech rodinných a osobních, což mnohé z nás inspirovalo k tomu, abychom to hned vyzkoušeli.

Navazujícím odpoledním tématem bylo vnuknutí – Josefovi se čtyřikrát ve snu zjevil anděl a on mu uvěřil a poslechl. I k nám může Bůh různými způsoby mluvit a je na nás, abychom se mu otevřeli a byli vůči němu citliví. Vnuknutí je hnutí v našem nitru, které není z nás a často nás vyzývá k tomu, co by nás jinak samotné nenapadlo, a každý z nás k němu přistupuje trochu jinak. O tom, jak vnuknutí prožíváme, jsme si mohli povídat v malých skupinkách a ukázalo se, že škála je opravdu široká: od racionálního, skeptického přístupu až po „výtrysky tvořivosti“.

V neděli jsme slavili mši svatou spolu s dolanskou farností, kterou tentokrát provázal malý rituál v podobě požehnání Biblí, neboť zrovna na tuto neděli papež František vyhlásil neděli Božího slova. A potom už jsme jen poobědvali a sdíleli se o tom, co jsme na ten společný čas prožili (převažovala dojemná i veselá svědectví o splněných přímiluvách svatého Josefa). A přestože společný čas byl opravdu jen krátký, načerpali jsme hodně, protože v Dolanech se všechno, modlitba, zpěv, jídlo i společenství, prožívá důkladně a hluboce a všemu se věnuje patřičný čas.

-ot-

Manželáky 50+ očima účastníků

Po absolvování deseti ročníků Manželských setkání se naplnil čas a my jsme se dožili věku pětapadesáti let. Děti odešly z domova a osamostatnily se, krize středního věku vyvrcholila a nové životní situace čekaly na řešení. Nastal čas pro něco úplně nového a nám bližšího. Potřebovali jsme i společnost přátel, kteří řeší podobné životní situace jako my – prázdné hnízdo, jak přijmout partnery našich dětí, nové životní role po narození vnoučat. Také ovšem úbytek sil, blížící se důchod, nemoci, stárnoucí rodiče a péče o ně. Prožili jsme první ročník v krásném prostředí střední odborné školy v Bystřici nad Perštejnem. Akce se zúčastnilo 25 manželských párů a čtyři vdovy, z nichž nejmladšímu účastníkovi bylo 49 a nejstaršímu 83 roků. MS 50+ nabídly inspiraci, jak žít druhou polovinu života v pohodě i se všemi těžkostmi, které tato životní etapa obnáší.

Ivo a Doubravka Kovaříkovi (za organizační tým)

Jsme manželé 32 let a téměř 25 let jsme jezdili na MS, kde jsme poznávali různá témata. V roce 2018 jsem doma nadnesla, že bychom mohli jet na seniorské manželáky, termín nám však nevyhovoval. Jsme ve věku, kdy máme dospělé děti a také vnoučata, takže už nemusíme tolik řešit jejich výchovu, ale spíše se potřebujeme zaměřit na nás dva. Slyšeli jsme pak, že MS 50+ byly fantastické. Když nám Jana Švíková zavolala, jestli nechceme přijet na zimní obnovu, byli jsme mile potěšeni. Obnova byla výborná. Víkend, kdy jsme se oba trochu zastavili, odpočinuli si a věnovali se sami sobě. Také jsme poznali další přátele. Ve světle přednášek jsme si uvědomili, že pokud nebudeme napojení na Boha, tak nezmůžeme vůbec nic. Slyšeli jsme, jak si poradit se situací, kterou jsme nepředpokládali a která nás v životě přesto potká. Myslíme si, že kurz je vhodným pokračováním klasických manželáků. Velmi se nám líbilo svědectví žen, kterým odešli manželé na věčnost. Myslím si, že se na obnově cítili velmi dobře a byly obohaceni i pro nás ostatní.

Jana a Marie Loučkoví

S Karlem jsme byli dlouholetí účastníci Manželských setkání a těšili jsme se, že spolu pojedeme na pokračující kurz, který měl teprve vzniknout. Jenže s Karlovým odchodem bylo všechno jinak a mě mrzelo, že pro mě samotnou už jsou dveře na MS zavřené. Mile mě však překvapilo, když jsem dostala pozvání na první MS 50+ a že mohu jet i sama. Přijela jsem v létě na kurz a moje pocity byly hodně rozporuplné. Na jedné straně radost, že tu můžu být a vidět se s našimi známými, na druhé straně osten bolesti a smutku, že jsem tu bez Karla. Setkání se konalo právě v době výročí Karlova odchodu. Proplakala jsem se až na samé dno a ve svém smutku jsem ode všech cítila velkou útechu a podporu. Teď jsem se zúčastnila zimní obnovy a to už jsem měla jenom velkou radost. Za sebe i za Karla moc děkuji za všechny projevy přátelství, které nám v těžkých chvílích pomáhaly a nesly nás.

Marta Štěpánková

Překvapila mě atmosféra na kurzu – byla taková „slow“, také byla patrná velká vzájemná otevřenost a vděčnost a úcta manželů, že spolu již ledacos dokázali a hodně toho už o sobě poznali.

Petr Švíka

Mě překvapilo, jak šlo vše hladce. Pán doplňoval vše, co jsme nevěděli, neuměli. Měla jsem neodbytný pocit, že Bůh kráčí o krok před námi. Samozřejmě že to byla i práce, ale „s lehkostí a v pokoji“. Spolupráce v realizačním týmu běžela v atmosféře vzájemné tolerance a pomoci. Přednášky měly veliký ohlas a ve skupinkách se intenzivně pracovalo. Reflexe účastníků ocenila celé dílo a jeho význam pro jejich manželství. Osobně jsem v tom týdnu intenzivně vnímala, jak se páry postupně potkávaly víc a víc spolu i s Bohem. Úplně rozkvétaly.

Jana Švíková

Nabízím, nevnučuji.

Černobílá úvaha

Pořídili jsme si – po letech – psa. Mělo to svou historii a nejvíc po něm toužil (vedle manžela) syn. A tak nám přibyl nový člen domácnosti, krásná, roztomilá, milá, přítulná a hodně hravá fenka. Černobílá, krásně vybarvená – značka na čele, límec, podkolenky, ponožky, špička ocasu. Co budu povídat, unešení jsme z ní byli doma všichni. Praktické dopady takového soužití mnozí znáte a nechci je popisovat. Zůstanu u barev – pokud připustíme, že černá a bílá jsou barvy. Ty kontrasty mají své výhody i nevýhody.

Zaprvé: to zvíře se jen tak neschová. Ve tmě problemskují v zahradě jeho světlá místa. Naopak na sněhu se prozradí tmavými partiiemi. Zadruhé: zanechá po sobě stopy. Stopy ve smyslu šlápot jistě také, mám však na mysli spíše delší chlupy. Na světlém oblečení nebo povrchu ulpí ty černé, na tmavých tkaninách se spolehlivě zachytí bílé pozdravy. Prostě tomu neujdeme tak ani tak. Nemyslete si, že dvoubarevnost je polehčující okolnost proti špíně. Není. Ušpiněná bílá nebo umolousaná černá. Pozná se to snadno. Nikdy se však nestalo, že by původní podklad nebyl patrný.

Na dlouhou dobu tedy máme kamarádku, která je na nás závislá, ale taky neskonale vděčná. Až úsměvná je její připravenost ke hře: sotva přijdu domů, ještě ani neodložím tašku, už mi ostentativně pustí k nohám míček, abych si s ní hrála. Vždyť na to jsou ti dvounoží, ne? Máme mnohé důkazy, že pojem „němá tvář“ vůbec neodpovídá skutečnosti. Soužití s ní je velmi barvité...

Život jako takový černobílý zdaleka není. Mohla bych navázat a nazvat ho barevným. Spektrální pojetí je mi příjemnější. Celá škála barev a odstínů, tónů a sytostí, důrazů i hlubin. A těch

vrstev! Navíc se dynamicky proměňují v čase, takže dnešní barevnost není shodná s tou včerejší, těžko tušit, jaké budou zítra.

Lidské společenství je také obrazem barevnosti a pestrosti. Co člověk, to originál, dva stejné nenajdete (i jednovaječná dvojčata jsou rozdílná). Navíc mohu usuzovat jen podle toho, co je přístupné mým smyslům. Myšlenkový svět druhých je mi zcela skryt, co na sebe povíme a napíšeme, je jen střípkem z našeho nitra. Mnohé názory, postoje, vlastní hodnoty, nápady, stanoviska či pozorování si necháváme pro sebe. Tak co, který podíl je větší – ten zjevný, či ten skrytý?

Navzdory tomu všemu je tak chytlavé vynášet černobílá, tedy příliš zjednodušující stanoviska či soudy: za to může on, s tebou nechci mít nic společného, to je jeho vina, ať táhnou, oni mi zkazili život, to už bylo dávno jasné, to je ztracená existence...

Ale kam se ztratily ty rozmanité a pestré barvičky? Kde jsou valéry? Proč si ulehčuji vidění světa a lidí a neberu ohledy na přechody a souvislosti, kořeny a okolnosti, vlivy prostředí a rodin? Co mě opravňuje k rychlým závěrům? Dost možná si do budoucna zadělávám na problémy. Proč se navíc ujímám role soudce, vždyť k tomu nemám oprávnění.

Jedno bych si ráda podržela – moudrost v tom, co je pravda a co lež, ať jsou nabarvené jakkoli. S láskou.

Milada Barotová

Smyslem manželství je posvěcení partnera, nikoliv rození dětí.

Angelika Pintířová

„Fotbal mě baví už od školy. Kluky často překvapím tím, že v brance i něco chytím. Ale většinou mě chytat nenechají, protože se na mě pak bojí vystřelit pořádnou ránu. Tak dělám nepříjemnou obranu.“

Boromejka – ale jaká! Dokáže zajít do hospody a s chlapy si popovídat. Má ráda fotbal a Panenkovu penaltu z roku 1976 považuje za ukaz zcela nadpozemský.

Narodila se v roce 1963 v Sušici, přičemž na jejího otce byl vyvíjen tlak, aby podepsal dohodu, že jeho dcera nebude chodit do náboženství a on nebude chodit v neděli do kostela. Studovala na zdravotnické škole a po ní nastoupila na interní oddělení nemocnice Na Slupi. Ve svých čtrnácti letech tajně vstoupila do Kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského. První sliby skládala v roce 1985, sliby věčné v roce 1988. Nesměla v té době nosit řeholní oblečení a i řádovou činnost byla nucena držet v utajení. Další rok nastoupila na pražskou filozofickou fakultu na obor pedagogika – ošetřovatelství. V roce 1995 byla jmenována představenou v domě sv. Notburgy v Praze a za čtyři roky se stala představenou v domě sv. Kříže, rovněž v Praze. A aby se jí nezkrátily intelektuální žíly, začala v roce 2007 studovat dramatickou výchovu na DAMU. Školu dokončila v roce 2011, což je zároveň rok, kdy zemřel Václav Havel, přičemž sestra Angelika patřila k několika řádovým sestrám, které o něj v jeho posledních dnech pečovaly. Od roku 2007 pracuje ve Výchovném ústavu a středisku výchovné péče Klíč. Kromě toho učí dramatickou výchovu a příležitostně moderuje v Českém rozhlasu.

Poznat sestru Angeliku zblízka lze ve skvělém knižním rozhovoru *Padá mi to z nebe* (vedli jej Jan Paulas a Tomáš Kutil, Portál 2017). Je to mimo jiné svědectví, jak u nás řády fungovaly za minulého režimu – o způsobech konspirace, utajeného scházení, maskování, mimo jiné též o pronajatém bytě, o němž nikdo netušil, že patří řádovým sestrám. Silné jsou pasáže, v nichž sestra Angelika popisuje poslední dny Václava Havla, jeho nesmírnou slušnost, ohledy: „O spoustě věcí věděl víc než já, ale nikdy mi nedal najevo, že tomuhle nerozumím nebo že jsem řekla nějakou pitomost.“

Vůči stavu naší církve po roce 1989 je poměrně kritická. Soudí, že šanci, již nám nová doba dávala, jsme nedokázali využít; s nabytou svobodou jsme si nevěděli rady. K zahořklosti to má však daleko. Její povaha i temperament ji k něčemu takovému nepustí. Žena, která si umí přiznat vlastní nedokonalost; ta, jež má pochoopení i pro skalní katolíky čili pro ty, které něčím občas pohorší. A na fotbal do lesa prý v řádovém oblečení nechodí. Říkejme jí Angelika „Turbo“ Pintířová.

-jt-

Katolická církev se nikdy nezbavila manicheismu v tom smyslu, že se dívala na tělo s podezřením, a sexuální abstinence byla vždy považována za něco skvělého.

Pozor, trollové!

Svět je dnes složitý už sám o sobě, a do toho ještě všechna moderní média a sítě. Navíc většina z nás žije v relativně uzavřených sociálních bublinách, takže se k nám dostává jen určitý typ informací, které nás v našich názorech jen utvrzují. A právě této situaci využívají ti, kdo chtějí zvrátit vývoj ve svůj prospěch a přesvědčit lidi, že vše je veskrze špatné, žádná pravda neexistuje, lidé jsou zlí a cham-tiví, za dveřmi stojí hordy migrantů – proto nás může ochránit jen velký a moudrý vůdce (rozuměj Putin, respektive Orbán, Babiš...), který už nějaké to zázračné řešení najde. A občan hlavně ať se nijak veřejně neangažuje – jen ať se baví, dojímá videjčky o zvířátkách, zjišťuje drby o celebritách...

Alexandra Alvarová je zkušená novinářka a expertka na marketing a propagandu, dále také blogerka a fotografa, žijící střídavě v České republice a Kanadě. Sama o sobě říká, že je propagandistka, tedy prodavačka iluzí. Ve své knize *Průmysl lži* (Triton 2017) však chce čtenáři tyto iluze odhalit a upozornit na ně. A dělá to nadmíru čtivou a vtipnou formou, přestože při tom člověku běhá mráz po zádech.

Nejzajímavější je její typologie trollů – tedy počítačově i jazykově vybavených mladých lidí, většinou Rusů, kteří se živí tím, že ovlivňují internetové diskuse a šíří Kremlem podporované názory, a to nejen v politických diskusích – kdo by čekal trollku třeba na Mimibazaru? Ale právě matka bojící se o děti je velice snadná oběť, která lehce uvěří trollce vydávající se taktéž za „starostlivou matku“.

Její kniha s podnadpisem *Propaganda, konspirace a dezinformační válka* je již přes dva roky stará, neztratila však nic na své aktuálnosti. Hybridní a dezinformační válka probíhá i nadále a Rusko se snaží ovlivnit veřejné mínění a zejména volby v Evropě i Spojených státech. Nejde mu však o pravdivé informace, ale o šíření lží, nenávisti a strachu. Vlastně je to vcelku jednoduché – nejsme totiž bytostí primárně racionální, nýbrž emocionální a dobří propagandisté už od Goebbelsových dob vědí, že stokrát opakovaná lež se stává pravdou. A stačí takovou lež doplnit vyhozeným obrázkem (nejlépe s hořícími auty a popiskem, že jde o násilí migrantů v Paříži, přestože ve skutečnosti nesedí ani místo, ani doba, ani událost, ale kdo by si to ověřoval, že?) a emotivními výrazy jako „valící se hordy“, „vraždicí zrůdy“ nebo „hejna kobylek“. Proti tomu bohužel žádné rozumné argumenty a pravdivá fakta nefungují. Stejně jako se těžko vyvracejí zaručeně pravé mailý kolující zejména mezi seniory, obsahující „pravdu“, kterou nám veřejnoprávní média „schválně“ neřeknou.

Co tedy dělat? Pochybovat, nenechat se strhnout emocemi, ověřovat fakta, nekrmit trolly a nehádat se s nimi... A také odmítat různé konspirační teorie a věřit, že dobro a pravda ze světa ještě nezmizely... Není to snadné, ale není to marné.

„Stačí nezavazet“

Není tu už trochu přeorkováno? Nebo: má mi jeho další kniha ještě co nového říct? Už i takové názory lze zaslechnout. **Marek Orko Vácha** má skutečně velmi vitální publikační apetit (a to nemluvě o jeho různých mediálních vystoupeních), takže jednoho může i napadnout, zda by se tento autor přece jen nechtěl udělat vzácnějším.

Spekulace stranou. Je tu knižní rozhovor s **Jožinem Valentou** *Jízda v levém pruhu* (Cesta 2019) a je to knížka jiskrná. Získává především životopisnou perspektivou. Autorovo myšlení, na které také zhusta dojde, je tu rozestřeno v čase mládí, zrání a formování – čili je takříkajíc odžito ve vyprávěném životaběhu. Máme šanci blíže nahlédnout do různých prostředí, v nichž se Orko nalézal, tudíž rovněž do lidí, kteří ho utvářeli, a čím si jako budoucí kněz prošel. Asi nejpodstatnější byla setkání s formativními lidmi kolem brněnského kostela svatého Tomáše, dále pak kruhy přírodovědecké... a pak Orkovo toulání přírodou, a to i v extrémních podmínkách. Je to svět hutný a bohatě zabydlený, pořád se v něm něco děje: tábory, čundry, setkání, studenti, recese, dýmka, trapistický klášter, Antarktida...

Orko-přemýšlivý: je ho tu taky plno, a to v polohách velmi rozmanitých. Nechybí ani ta tesklivá: kněžská samota („farní rodina není moje rodina“), krize povolání, drama, ba víc: trauma celibátu, tělesná touha, sebezápory, doba a její znamení („je obrovský hlad po spiritualitě“), víra („víra ti nedá jednoduchý život“), něco padne i o dnešní církvi. Orko rozhodně není typem uhýbavým.

Orko-nabádající: ano, tuto polohu už známe; týká se zejména mladých, toho, aby se dokázali angažovat ve světě, neutíkali před ním, ale naopak do něj vstupovali. Pokud to neuděláte vy, nikdo za vás tak nečiní. Křesťan by se měl poznat hlavně po touze.

Okro-hravý a rozšafný: vždycky ho bylo a je plné hřiště, takto i tady. S tazatelem si sednou. Třebaže nejsou stejná generace, mají toho spolu hodně společného. A třebaže toho mají tolik společného, nehrají si na vlastním familiárním písečku. Lze si tady ověřit, že osmým darem Ducha svatého je humor. Že víra a sranda mohou být rodnými sestrami.

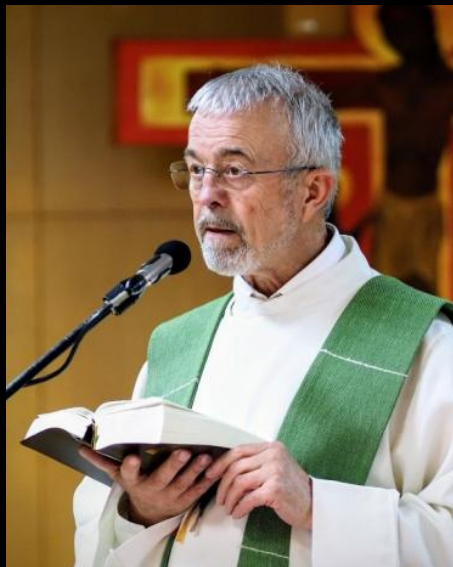
Kniha současně hluboká Orkovými promyšlenými názory i široká jeho obdivuhodným záběrem. Stejně tak potěšlivá a inspirativní.

-jt-

Luboš Imramovský. Spolu s manželkou Helenkou už patří k „inventáři“ Manželských setkání. Muž v nejlepších letech a jeden z hlavních (ne-li nejhlavnějších) fotografických dokumentaristů Manželských setkání, jakož i akcí jím přilehlých. Služebník objektivem, chtělo by se říct. Nijak nápadný, soustavný, pracovitý. Téma svého cyklu si zvolil sám – jsou to kněží, s nimiž máme na MS co činit – také naši služebníci, tentokrát slovem.

Služebník objektivem tedy nafotil služebníky slovem. Potkalo se to? Našli si k sobě cestu? Lubošovy fotky nejsou ze své podstaty portrétní. Chtějí zachytit osobu v akci, přičemž tato akce není nijak okázalá – pohyb rukou, zvednutá hlava, pootevřená ústa. Těžký úkol, neboť se v něm musí potkat dva fotografické časy – trpělivost, s níž je nutno si počkat na tu nejsprávnější chvíli, a reportérská momentkovitost: teď, zrovna teď, nečekat, mačkat spoušť.

-jt-

Odpovídá Václav Vacek

Václave, člověče, průser... Co s lidmi, kteří mají problém s mariánskými zjeveními? Jsou věrnými katolíky, Pannu Marii ctí a milují, ale všelijaké ty Lurdy, Fatimy, Turzovky atd. nejsou jejich šálkem čaje, ba hůř: oni těm zjevením ani moc nevěří. Porad'...

Mnoho izraelských dívek si dodneška přeje, aby se Mesiáš narodil právě jim... Kdo chce, může objevit, čím Marie konkurz na matku Mesiáše vyhrála. Zнала Písmo, včetně pravidla mezi Hospodinem a Izraelem: „Můj posel je povinen se vám prokázat znamením, že ho posílám, a adresát poselství má povinnost vyžadovat od posla, aby se legitimoval; podvodníkům nevěřte“ (srov. Dt 18,15–22). Anděla se ptala: „Přicházíš s krásným poselstvím, ale jak by můj syn mohl navěky kralovat na Davidově trůnu? Neznám muže, který by mně daroval nesmrtelného syna..." A pak si šla ověřit, zda je posel pravý, zda jsou jeho slova o těhotné Alžbětě pravdivá.

Mám výbornou maminku, na jejíž některých jednáních jsem pochopil postoje Ježíšovy matky. Nakolik Marii znám, myslím si, že by jí vadilo, kdyby si někdo o Bohu myslel, že není dostatečně milosrdný a potřebuje, aby byl k nějakému dobru někým přemlouván. Její zbožnost je neokázalá a cudná – podobná zbožnosti Ježíše.

Písmo dostatečně oceňuje Marii jako jedinečnou učednici Ježíše. Vše potřebné nám Bůh řekl.

K jejímu životu nepotřebujeme přidávat něco z pochybných apokryfních evangelií. A Maria nemá zapotřebí ideologických titulů, které pro ni bláhově vymýšlíme. Soukromá zjevení neříkají nic nového, co bychom z evangelií neznali, proto také církev moudře víru v soukromá zjevení nevyžaduje.

Naopak nechápu, proč o Marii a Josefovi mluvíme jen jako o snoubencích. Copak neměli svatbu a nejsou nám příkladem pro naše manželství? I Ježíšovým rodičům mnoho dlužíme.

Přátelé, vzory a hrdinové nás obohacují a ovlivňují. Ježíšova matka nám svým životem potvrzuje nezbytnost Ježíšova poselství: „Obracejte se k Bohu, stále si porovnávejte svá jednání s mým jednáním a následujte mě.“

(red.)

Víra ti nedá jednoduchý život.
To je rozšířený omyl.

Jako lesníkovi mi není lhostejný stav životního prostředí a následky kořistnického přístupu člověka k přírodě. Proto mě oslovují verše, které se vztahují třeba ke stromům. Jedním z mých nejoblíbenějších je následující – „**Požeňnán buď muž, který doufá v Hospodina, který důvěřuje Hospodinu. Bude jako strom zasazený u vody; své kořeny zapustil u vodního toku, nezakusí přicházející žár.**“ (Jer 17, 7–8)

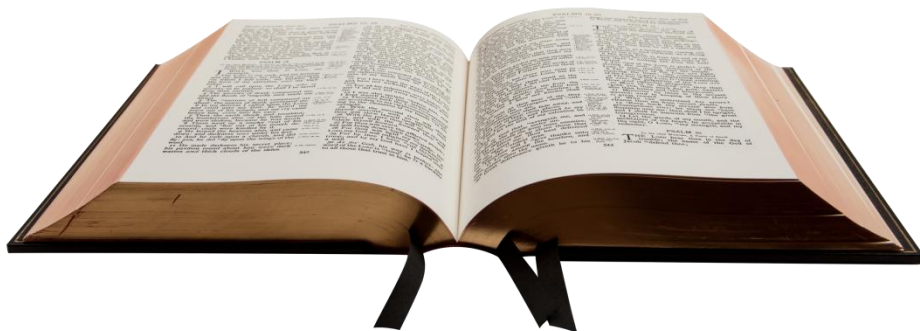
Dlouhá léta jsem si myslel, že klíčová je první část – muž doufající v Hospodina. I já jsem doufal, ale s odstupem času vidím, že jsem nedůvěřoval. Jak říká Václav Vacek, byl jsem člověk „kostelový“, ale ne věřící. A pak mi došlo, že to hlavní je skryto v druhém verši – strom a voda. To je přece o vztahu! O vztahu mezi stromem a vodou – strom vodu nasává svými kořeny, ale listy je navrácí v podobě vodní páry zpět do prostředí. Je svým způsobem prostředníkem pro neustálý koloběh vody mezi nebem a zemí. A pak mi došlo, že voda je symbolem lásky, která také neustále proudí. Mezi Bohem a námi, mezi námi navzájem; a že my jako strom jsme vlastně jen jejími prostředníky. A to mi pomohlo obrátit se a vyslyšet Boží lásku, která se mi nabízela po dlouhá léta. A to mi pomohlo obrátit se a ve vztahu s manželkou Stáňou zažívat to, co zažívá strom – nechat se napájet její láskou jako životadárnou vodou a tuto lásku jí navracet. Navracet sice v jiné, chlapecké podobě, ale navracet.

A tak mě Bůh pomocí symbolu stromu naučil milovat a taky mi dal víru. A jako roste strom, tak i roste víra ve mně a já se jako strom snažím být oporou pro svou manželku a všechny své bratry a sestry. Víím, že tento proces je nekončící, ale o tom přece cesta Manželských setkání je. A tak pro mě už neexistuje nějaká cílová meta, kdy bych mohl prohlásit – teď už manželáky nepotřebuji. To jako by si řekl strom – už jsem dost velký a žádnou vodu nepotřebuji. Umřel by. Bez lásky bych taky umřel. Tak na zdraví všem, sklenicí plné vody živé.

P. S.: Když jsem to psal, tak mi tekly slzy po tváři...

Petr Horáček

Dobrý katolíčk se
míchá do politiky.

V Církvi navzdory církvi

Pro mnoho křesťanů je Facebook ne-li od ďábla, tedy alespoň od arcilotra (jménem Zuckerberg). Ano, je to žrout času, velký zesilovač prokrastinace, rejdiště trollů, leč i v něm do velké míry platí, že je takový, jaký si ho uděláme. A tak se na něm lze setkat i s několika inspirativními skupinami věnujícími se víře, náboženství atd. Jednou z výborně moderovaných je skupina **V Církvi navzdory církvi**, kterou založila Kamila Pattermanová.

Spravujete facebookovou komunitu V Církvi navzdory církvi. Řekněte nám, prosím, něco o ní. Jak dlouho funguje? A s jakou představou jste ji zakládala?

Skupina vznikla nad ránem 16. prosince 2014. Byla jsem večer předtím u svátosti smíření. Stále mi po ní pak na mysl kromě velké vděčnosti přicházel i neodbytný úmysl založit skupinu. Ten nápad přišel i přímo s názvem, jak skupinu pojmenuji.

Její popis, který jsem od jejího založení nikdy neměnila, ji podle mě stále velice dobře vystihuje: „Povzbuzení ve společném putování za nejvyšším Pokojem a Dobrem i přes všemožné špatné zkušenosti s ‚lidskou‘ církví.“

Vůbec mě nenapadlo, do čeho jdu.

Představovala jsem si, že do skupiny pozvu pár svých přátel. Mým přáním bylo pokusit se vytvořit prostředí důvěry pro otevřenou, inspirující a slušnou diskusi o Bohu, víře, církvích, náboženství, hledání smyslu a spirituality, a to pro všechny. I pro lidi, kterým bylo třeba v církvi

ubliženo a snaží se s tím nějak vyrovnat a cítí se sami. Nebo již/zatím církev sledují jen zvenku a neví, co si o ní mají myslet. Aby kvůli pocitu osamocení se svými problémy nebo názory nezačali nad církví lámat hůl.

Říkáte: prostředí důvěry pro otevřenou, inspirující diskusi. Jak se tato vaše očekávání naplnila či naplňují? A kolik má skupina dnes členů?

K dnešnímu dni má skupina přes 1 760 členů. Ne každý, kdo o vstup požádá, je přijatý. I tak se občas objeví troll nebo „rozeštvávač“. A pokud nezmění své vystupování, nemůže ve skupině zůstat. Z úcty vůči ostatním členům. Někdy takový člověk dává najevo svou nenávist ještě i dlouho po svém vyloučení a vyhrožuje, roznáší pomluvy. Takže je toho někdy dost na přemýšlení, jak se zachovat, nošení si určitých situací a dialogů v srdci a samozřejmě před Boží tvář.

Bolest, kterou cítíš dnes,
je síla, kterou pocítíš zítra.

Heslo uvozující tuto facebookovou komunitu

Ale přes to vše mě naplňuje obrovská vděčnost a úžas. Je nesmírně obohacující zažívat blízkost s druhými, se kterými bych jinak měla pramalou šanci se reálně setkat a kterých si velice vážím.

Nechat se inspirovat jejich příspěvky, zážitky, literaturou nebo událostmi, které pomáhají ostatním žít jejich „teologii všedního dne“. Smět se účastnit dialogu, ve kterém jsou navzájem otevřeně vysvětlovány protichůdné postoje a představy. Moci se beze strachu z reakce svěřit se svými pochybami, nejasnostmi nebo zápo-
lením. Poprosit o modlitbu nebo sounáležitost v nějaké zvlášť těžké situaci.

Prostředí důvěry a otevřenosti mezi tolika lidmi různého věku, všech povolání, zaměstnání a zkušeností mi přijde opravdu jako zázrak. Zároveň ale jako něco nesamozřejmého a křehkého, co záleží na každém členu skupiny. Ještě musím zmínit, že skupina je tvořena všemi: různými typy křesťanů, hledajícími, židy, nevěřícími, buddhisty, nevyhraněnými...

Jaká témata jsou ve skupině nejčastější?

Líbí se mi, že nejvíce zastoupeným tématem je „Humor“. Mezi pět dalších nejčastějších aktuálně patří „Pozvánka“, „Modlitba“, „Víra / teologie“, „Ekumenismus / mezináboženský dialog“ a „Zneužívání“. Témata odrážejí, čím zrovna žijí církev a společnost. Kromě výše zmíněných tu máme témata týkající se například manželství a rodiny, ekologie a udržitelnosti, architektury nebo tu zaznívají konkrétní zkušenosti a nápady pro život s Bohem a ve společenstvích. Každý je zván vnést své vlastní téma, kterým žije a které ho zajímá. Podmínkou je pouze, aby se týkalo Boha nebo víry a bylo druhým předloženo slušnou formou otevřenou dialogu.

Za rozhovor poděkoval **Jiří Trávnické**

Duchovní život musí bolet.

Modlitbičky do kapsičky

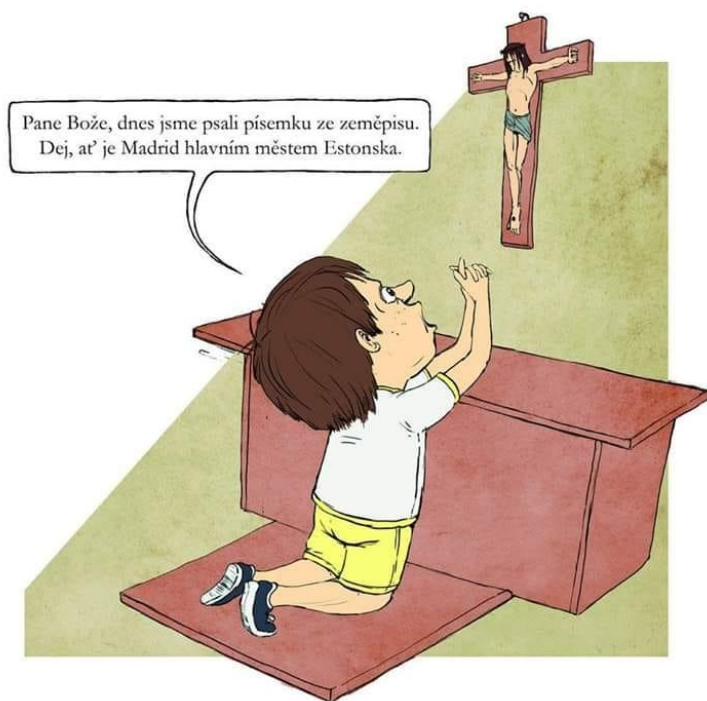
Chvály, díky, prosby a přímlyvy od Jana Augustina

(chlapská)

zase se Ti Pane toulám
což mi hlava nebere
byl totiž ten fotbal
to chlapa dycky sebere

(mariánská)

natolik jiná a přece naše
Lucerno našich nadějí
na cestách i v závěži
Matičko přemilá Mesiáše

Manželáky 50+
zimní obnova 2020

YMCA SETKÁNÍ 2020

3.- 5.4.	Duchovní obnova pro ženy a muže – Josef Kordík (L+I Živnůstkovi)	Albeřice
24.- 26.4.	Experiment – víkend pro otce se staršími dětmi (13-16 let, P.Pejchal)	Albeřice
15.- 17.5.	Tvůrčí psaní – víkend pro muže i ženy (D. Ruščáková, L.+I Živnůstkovi.)	Albeřice
15.- 17.5.	Posvátný kruh kříže – Valašský víkend pro muže (J.Šlachta , M.Vyleťal)	Rajnochovice
22.- 24.5.	Být detektivem! - Víkend pro matky a dcery (G.Vyleťalová, M.Strejčková)	Albeřice
29.- 31.5.	Expedice Botanicus I.- víkend pro otce s dětmi (6-12 let. M.Vyleťal)	Albeřice
5.- 7.6.	Expedice Botanicus II. - víkend pro otce s dětmi (6-12 let, J.Kučera)	Albeřice
12.- 14.6.	Víkend rodin - putování Starým zákonem (L+I Živnůstkovi)	Albeřice
26.- 28.6.	Posvátný kruh života – víkend pro ženy (J.Šlachta, M+ G Vyleťalovi)	Albeřice
4.- 11.7.	Manželská setkání – Letní kurz (Tým MS)	Kroměříž
18.- 25.7.	Letní tábor rodin – (M+G Vyleťalovi)	Albeřice
1.8.- 8.8.	Letní tábor rodin – Pohodová dovolená (Krtkovi – Z+M Horákoví)	Albeřice
8.- 15.8.	Letní tábor rodin – Spálovský mlýn (Loučkovi)	Spálovský mlýn
23.- 29.8.	Work Camp – Letní brigáda na Domě	Albeřice
18.- 20.9.	Temperament - Víkend pro matky a dospívající děti (L+I Živnůstkovi)	Albeřice
25.- 28.9.	Expedice Krakonoš I.- prodl.víkend pro otce s dětmi (6-12 let M.Vyleťal)	Albeřice
8.- 11.10.	Expedice Krakonoš II.- prodl. víkend pro otce s dětmi (6-12 let J.Kučera)	Albeřice
16.- 18.10.	Experiment – víkend pro otce se staršími dětmi (13-16 let, P.Pejchal)	Albeřice
23.- 25.10.	Manželská setkání - Podzimní obnova (Tým MS)	Kroměříž
30.10.-1.11.	Víkend pro manžele s Václavem Vackem (L+I Živnůstkovi)	Albeřice
6.- 8.11.	Respektovat a být respektován – víkend pro ženy (I.Živnůstková)	Albeřice

Bližší informace o těchto akcích najdete v průběhu roku na: www.setkani.org

Nabízíme taky možnost individuálních i skupinových pobytů na Domě setkání v Albeřicích. Určeno zejména rodinám, mládeži a společenstvím.

Rezervace pobytu: www.alberice.setkani.org

DŮM SETKÁNÍ 2020

Volné prázdninové termíny:

15. – 22.8. 2020 letní prázdniny

Naše programy na posílení manželských a rodinných vztahů můžete podpořit aktivní účastí na některé z těchto akcí, nebo zasláním finančního daru na účet č.: 2400465447/2010 ; VS 22

Stojí za přečtení

Manželák, časopis Manželských setkání v Kroměříži – vychází na letním kurzu, jarní a podzimní obnově
ISSN 2533-400X, číslo 3/2019–2020 (celkově, se všemi čísly předchozích časopisů MS v Kroměříži – 72)
kontakt: manzelak@setkani.org; adresa: Talichova 53, 623 00 Brno

Šéfredaktor: Jiří Trávníček; redakce: Olga Trávníčková, Jana Šviková, Ivana Vaničková;
grafická úprava a sazba: Pavel Vaniček; jazyková redaktorka: Olga Trávníčková;
fotka na obálce: Zdeněk A. Eminger, jinak Luboš Imramovský a archiv redakce.

Číslo odevzdáno do tisku 10. 3. 2020, bezplatně.

Citáty jsou převzaty z knihy Marka Váchy: *Jízda v levém pruhu. Rozhovor s Jožinem Valentou* (Brno: Cesta, 2019)